

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T. N. N.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-161341-20/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 31. 7. 2018, č. j. MV-161341-20/SO-2015, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018 (*u žalobě chybně označeno ze dne 4. 12. 2015, pozn. soudu*), č. j. MV-161341-20/SO-2015, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 8. 2015, č. j. OAM-306-10/ZR-2015, jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území třicet dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené, nepřezkoumatelné a neúčelně formalistické. Připomněla, že na území České republiky pobývá již od 16. 10. 2003, povolení k trvalému pobytu obdržela dne 27. 4. 2005, v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu jí bylo šestnáct let, jako nezletilá byla zastoupena zákonným zástupcem a nebyla plně odpovědná za jednání osob, které jí pobyt vyřizovaly, ani za to, jaké doklady k její žádosti dokládaly. Žalobkyně sama vůbec nevěděla, co bylo k její žádosti dokládáno, a pobytovým věcem vůbec nerozuměla. Jestliže skutečně došlo ze strany jejího zástupce k doložení padělaného rodného listu, stalo se tak bez jejího vědomí a v době, kdy pro svůj věk nebyla za takové jednání odpovědná. Podotkla, že ze spisu nelze dovodit, zda o tom věděla, ani z čeho to správní orgány dovodily.
3. Žalobkyně poznamenala, že od vydání povolení k trvalému pobytu do doby podání žaloby uplynulo více než třináct let, žalobkyně se stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila dvě děti. Její manžel i děti jsou držiteli povolení k trvalému pobytu, což je nejvyšší pobytový status cizince. Manžel na území podniká, a tím obstarává materiální potřeby své rodiny, děti jsou ve věku dvou a tří let, tedy nepochybně potřebují péči a výchovu obou rodičů. Žalobkyně konstatovala, že je na území České republiky plně integrována a Česká republika je jejím domovem. Spolu s manželem si zde pořídili dům, kde mají svůj obchod, což podle ní dokládá, jak silné vazby na území České republiky aktuálně má. Zdůraznila, že zrušení pobytu pro nezákonné jednání spáchané jinou osobou v době, kdy žalobkyně byla dítětem, jistě nemůže převážet nad ochranou takto intenzivních rodinných vazeb žalobkyně na území. Dodala, že ona sama se v dané době stala obětí podvodného jednání, které s ohledem na okolnosti případu, její věk, neznalost prostředí, zákonů ani jazyka nemohla sama nijak ovlivnit.
4. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že zrušení jejího pobytu je za dané situace krajně nepřiměřeným řešením a stalo se bezprecedentním zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a celé její rodiny, přičemž žalobkyně v současnosti splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území po pěti letech nepřetržitého pobytu, jakož i pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Konstatovala, že za takové situace by zrušení pobytu bylo nejen porušením práva žalobkyně i její rodiny na respektování rodinného a soukromého života, ale také

porušením principu hospodárnosti a neúčelným až přepjatým formalismem. Podle žalobkyně je v této souvislosti nezbytné přihlédnout i k obsahu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť v případě zrušení jejího pobytového oprávnění budou zasaženy zejména její dvě děti, které by byly nuceny žít na území České republiky jen se svým otcem, který je pracovně vytížený. S ohledem na charakter důvodů pro zrušení pobytu žalobkyně nelze podle ní spoléhat na případnou opětovnou legalizaci jejího dalšího pobytu na území České republiky, což by vedlo k dlouhodobému odloučení od jejích dětí. Takovéto řešení není ovšem v zájmu dítěte, které má být předním hlediskem při posuzování rozhodovaného případu.

5. K tvrzené závažnosti jednání žalobkyně zopakovala, že vzhledem k jejímu věku v době podání žádosti nejde o nezákonné jednání samotné žalobkyně. Současně zdůraznila, že k jednání došlo před více než dvanácti, resp. deseti lety, tudíž nejde o jednání aktuální, avšak zrušením pobytu zjevně dojde k velmi vážnému zásahu do jejích již vzniklých právních vztahů, které nabyly v dobré víře. Podle žalobkyně ani nejde o mimořádně závažné jednání, když u žalobkyně nejde o trestný čin. Vzhledem k době, kdy k jednání došlo, a ke stupni své integrace na území, resp. intenzitě jejích rodinných vazeb v České republice, považovala žalobkyně za nutné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem, který je rozhodnutím žalovaného sledován. Podotkla, že námitku týkající se rozporu rozhodnutí s principem právní jistoty žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela odbyl, když pouze konstatoval, že zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu je plně v souladu s principem právní jistoty, neboť tento postup ukládá zákon. Popsanou úvahu žalobkyně považovala za povrchní, nedostatečnou a zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se správní orgány nemusí vůbec zabývat přiměřeností. Připomněla, že povinnost správních orgánů dbát přiměřenosti svých rozhodnutí vyplývá jednak ze zásady přiměřenosti upravené v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jednak z ústavně zakotvené povinnosti dbát ochrany základních práv a svobod garantovaných právními předpisy České republiky i mezinárodními dokumenty. Podle žalobkyně nelze automaticky konstatovat, že zákonodárce nepožaduje v daném případě po správním orgánu posuzovat otázku přiměřenosti, když takovým postupem není zajištěno, že bude dosaženo principů správního řízení. Jestliže správní orgány v situaci, kdy jde o cizínku zjevně velmi hluboce integrovanou na území, vůbec otázku přiměřenosti neřešily, přičemž se nevypořádaly ani s namítaným rozporem s mezinárodními dokumenty, jde podle žalobkyně o zjevnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i jeho nezákonnost. Shrnula, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření upozornil na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 13. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2015, č. j. MV-161341-5/SO-2015, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný konstatoval, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žaloba podle žalovaného nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci,

která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybnila. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Další podání žalobkyně

8. V podání ze dne 8. 1. 2020 žalobkyně argumentovala obdobně jako v žalobě a trvala na tom, že zrušením jejího povolení k trvalému pobytu bude nepřiměřeně zasaženo do jejího rodinného a soukromého života. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28. Dále uvedla, že se jí a jejímu manželovi narodilo dne 30. 7. 2019 další dítě, což považovala za velmi významné právě z hlediska posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že v jejím případě nejde jen o její pobytové oprávnění, neboť zrušení jejího trvalého pobytu bude mít silný negativní efekt na soukromou sféru celé její rodiny.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval její odvolací námitkou směřující k otázce rozporu napadeného rozhodnutí s principem právní jistoty a že se vůbec nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a v souvislosti s tím také rozporem napadeného rozhodnutí s mezinárodními dokumenty. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že námitkou žalobkyně týkající se upřednostnění principu právní jistoty před veřejným zájmem se žalovaný zabýval na stranách 5 až 6 a otázce přiměřenosti rozhodnutí se věnoval na straně 6 napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný uvedl, že principem právní jistoty jako jedním ze základních atributů právního státu se mnohokrát ve svých rozhodnutích zabýval i Ústavní soud. Žalovaný byl přesvědčen, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když zrušil pobytové oprávnění žalobkyně, poté co zjistil, že tato získala povolení k trvalému pobytu na základě padělaného rodného listu. Poukázal na to, že v takovém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

případě zákon o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu, aby postupoval jinak. S ohledem na to byl žalovaný přesvědčen, že správní orgán prvního stupně postupoval rovněž zcela v souladu s principem právní jistoty, když zrušil platnost povolení k trvalému pobytu, neboť takový postup mu přímo ukládá § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

13. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí poté žalovaný konstatoval, že při postupu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z dikce této právní normy nevyplývá pro správní orgán povinnost zabývat se při svém rozhodování přiměřeností dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tato povinnost je výslovně zmíněna např. v § 77 odst. 2 nebo § 87l odst. 1 tohoto zákona. Upozornil přitom na skutečnost, že se nejedná o opomenutí ze strany zákonodárce a odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se k této problematice váže.
14. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky, tj. z jakého důvodu nebylo v případě žalobkyně možné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem a z jakého důvodu neposuzoval přiměřenost vydaného rozhodnutí. Podle názoru soudu se shora uvedeným odůvodněním žalovaný vypořádal i s odvolací námitkou žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a s Úmluvou o právech dítěte, neboť tato odvolací námitka se zjevně vztahovala k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak nepřezkoumatelností netrpí.
15. K námitkám žalobkyně týkajícím se otázek její odpovědnosti za předložený padělek rodného listu a problematiku přiměřenosti napadeného rozhodnutí soud připomíná, že ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, jímž tehdy napadené rozhodnutí zrušil, neboť zjistil jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, když shledal, že se žalovaný nevyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobkyně. Ovšem vzhledem k tomu, že mu tato nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebránila, aby se zabýval i ostatními žalobními body, vyjádřil se soud v citovaném rozsudku též ke shora uvedeným a opětovně nyní v žalobě uplatněným námitkám žalobkyně.
16. Soud v citovaném rozsudku ohledně odpovědnosti žalobkyně za předložení padělku rodného listu k žádosti o povolení k trvalému pobytu dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v dané věci zcela v souladu s § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že *„Ministerstvo [vnitř] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“* Podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení totiž byly v projednávané věci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

splněny. Soud neshledal důvody pro změnu svého názoru vysloveného ve svém původním rozhodnutí a trvá na tom, že z hlediska dikce citovaného ustanovení není podstatné, kdo padělaný rodný list žalobkyně předložil, nýbrž výhradně to, že žalobkyni byl trvalý pobyt povolen právě na základě padělaného rodného listu, což ostatně žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě nezpochybňovala.

17. Žalobkyně si musí uvědomit, že povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny jí bylo vydáno jen proto, že k žádosti byl přiložen padělaný rodný list, neboť jinak by podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila. Ani tvrzení žalobkyně, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla nezletilá a jednal za ni zákonný zástupce, nemůže na shora uvedeném závěru nic změnit. Žalobkyně byla v době podání žádosti (dne 9. 2. 2005) starší patnácti let, což znamená, že podle § 178 zákona o pobytu cizinců byla procesně způsobilá a při podání žádosti ani v řízení o ní nemusela být zastoupena zákonným zástupcem. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
18. S argumentací žalobkyně týkající se upřednostnění principu právní jistoty před veřejným zájmem se soud neztotožnil. Princip právní jistoty náleží ke znakům právního státu a mezi jeho základní zásady, přičemž jeho nedílnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. K principu právní jistoty se opakovaně vyjadřoval Ústavní soud, který např. ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, publ. pod č. 177/2015 Sb., dostupném na nalus.usoud.cz, uvedl, že *„[p]ro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání). Princip právní jistoty pak je třeba spojit se zákazem arbitrárnosti, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití tohoto volného uvážení, přičemž tou nejlepší prevencí i následnou ochranou proti arbitrárnosti je přístup ke spravedlnosti, tedy k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole ...“*
19. Zdejší soud má v nyní projednávané věci za to, že rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uděleno povolení k trvalému pobytu, nemohlo v žalobkyni vyvolat dobrou víru ve správnost tohoto rozhodnutí, neboť bylo vydáno na základě předloženého padělaného dokladu, bez jehož doložení by žalobkyně podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila. Pokud správní orgán poté žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu zrušil proto, že jemu předložené podklady k vydání rozhodnutí byly nesprávné a jednání žalobkyně protizákonné, nemohl tímto aktem narušit princip důvěry jednotlivce ve svou rozhodovací činnost. Naopak lze říci, že správní orgány v nyní projednávané věci postupovaly v souladu s principem právní jistoty, neboť při posuzování podmínek pro postup podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců interpretoval a aplikoval příslušné právní předpisy podle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Soud má za to, že se žalobkyně nemůže dovolávat dobré víry ve skutečnost, že povolení k trvalému pobytu nabyla po právu (když je získala podvodným jednáním) a že by mělo v daném případě dojít k upozadění veřejného zájmu společnosti na tom, aby na území České republiky nepobýval cizinec, který získal pobytové oprávnění na základě předložených padělaných dokladů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani doba, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývá, ani fakt, že si zde založila rodinu. Tyto skutečnosti by měly být předmětem posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Shora uvedenou žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

20. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se zdejší soud vlivem vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2018, č. j. 15 A 7/2016-49, odklonil od svého původního závěru vysloveného v tomto rozsudku, že žalovaný nepochybil, pokud v daném případě neposuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Nejvyšší správní soud totiž aktuálně zastává názor, že „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, dostupné na www.nssoud.cz). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona ... o pobytu cizinců ... je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Citovaná judikatura se sice vztahuje k jinému důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince než v nyní projednávané věci, nicméně vždy jde o důvod spadající pod režim § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto je třeba tuto judikaturu zohlednit i v projednávané věci.
21. Ačkoli tedy řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby Ministerstvo vnitra nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců, mohou existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí plynoucí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že v situaci, kdy cizinec v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
22. V nyní projednávané věci se žalobkyně domáhala zohlednění dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jejího soukromého a rodinného života v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Poukazovala při tom na skutečnost, že od doby vydání povolení k trvalému pobytu do současnosti uběhlo již deset let, v jejichž

průběhu se stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila dvě děti, které jsou ve věku dva a tři roky a vyžadují péči obou rodičů. Cítila se plně a hluboce integrována na území České republiky. Upozorňovala na okolnosti svého případu a na skutečnost, že se stala obětí podvodného jednání. Nesouhlasila s názorem správního orgánu prvního stupně, že v případě aplikace § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se správní orgány vůbec nemusí zabývat přiměřeností svých rozhodnutí, přičemž upozorňovala na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i s Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně tedy ve smyslu výše citované judikatury vznesla konkrétní námitky a argumenty vztahující se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K těmto námitkám žalovaný ovšem uvedl pouze to, že z dikce § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nevyplývá, a odmítl se předmětnou argumentací věcně zabývat.

23. S ohledem na výše uvedené soud zdůrazňuje, že pokud žalobkyně vznesla konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, přičemž tvrzenou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nelze bez dalšího považovat za nemyslitelnou či zdánlivou, neboť i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně má na území České republiky rodinu a pobývá zde již od svých čtrnácti let, byl žalovaný povinen se s touto námitkou věcně vypořádat. To ovšem žalovaný neučinil a pouze konstatoval, že hodnocení přiměřenosti rozhodnutí nebylo namístě. Tento právní názor žalovaného soud vzhledem k závěrům výše citované judikatury nepovažuje za správný, a napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu hodnotí jako nezákonné právě pro nesprávnost posouzení otázky zkoumání přiměřenosti vydaného rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.
24. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, tedy že se musí věcně vypořádat s námitkami nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
25. Požadavku žalobkyně na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud nevyhověl, neboť zjištěná nezákonnost se vztahuje výhradně k napadenému rozhodnutí, když to byl právě žalovaný, kdo se v důsledku nesprávného právního názoru věcně nezabýval částí odvolací argumentace žalobkyně.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů řízení spojených s podáním ze dne 8. 1. 2020 soud žalobkyni nepřiznal, neboť toto podání nepřineslo žádnou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovalo důvodně vynaložené náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu